

ПРАВОСЛАВЉЕ

СВ. ВЕЛИКОМУЧЕНИК ГЕОРГИЈЕ

СВЕТИ ВЕЛИКОМУЧЕНИК ГЕОРГИЈЕ - БУРЂЕВДАН

Свети Ђорђе је рођен у богатој и честитој хришћанској породици, крајем трећег века нове ере. Живели су у Кападокији, све док отац светог Ђорђа није настрадао за Христа. Ђорђе је био сасвим мали кад је остао без оца. Да би избегла прогоне хришћана, његова мајка се преселила у Палестину, одакле је била родом. Тако је Ђорђе растао у земљи где је Христос живео и проповедао. Уз добру и побожну мајку, израстао је у правог хришћанина, чије срце није било ни хладно ни млечно, већ је пламтело огњеном љубављу према Христу. Ступио је у војску.

Ђорђе је био изванредно леп, висок и стасит, а одликовала га је племенитост, поштенје и храброст, па је већ у двадесетој години стигао до Часте трибуна и "Као такав беше на служби при цару Диоклецијану (еп. Николај)". Кад је цар Диоклецијан, који се све време своје владавине борио против хришћана и ужасно их прогонио и убијао, отпочео још један од својих крвавих похода на хришћане, Ђорђе је дошао пред цара и јавно, пред царем и свима осталима, рекао је да је он хришћанин. Цар је био ван себе од беса и одмах је наредио да Ђорђа баце у тамницу. Наредио је да га ставе на најстрашније

СЛАВЕ И ПРАЗНИЦИ У МАЈУ МЕСЕЦУ

Мај 6. Свети великомученик Георгије - Ђурђевдан

Мај 12. Свети Василије Острошки - чудотворац

Мај 14. Свети пророк Јеремија

Мај 24. Свети Ђирило и Методије

муке, које само ум помрачен Сатаном може да смисли. Ђорђе је све подносио и непрестано се молио Богу, који га је одмах исцељивао. Оваква вера и очигледна Божја благодат, преобратила је многе Диоклецијанове

Свети Ђорђе убија Аждају

војнике, али и Ђорђеве мучитеље, у хришћане. Они су поверовали у Христа, и јавно исповедили своју веру, знајући да ће их Диоклецијан погубити. Највећи

ударац за цара Диоклецијана је био кад је и његова жена, царица Александра, постала хришћанка. Тада је цар наредио да се њој, главном жрецу (жрец је незн-абожачки свештеник), који је такође примио хришћанство, као и многим другима, одруби глава. И светог Ђорђа је послао на губилиште, кад је видео да ужасна и најопакија мучења нису никога заплашила, већ су постигла супротан циљ: преобратила неверујуће, а верујуће још више учврстила у вери Христовој.

Кад су их водили на губилиште, царица Александра је села на једну клупу да се одмори и ту је издахнула, пре него што јој је крвник пришао. Блажени Ђорђе би посечен 23. априла 303. године. Чудесима која се десише на гробу св. Ђорђа нема броја. Ни броја његовим јављањима у сну и на јави многим, који га споменуше и његову помоћ поискаше, од онда до дана данашњег. Још му дарова Господ силу и власт да помаже у бедама и невољама свима онима који га славе и његово име призивају." (еп. Николај).

На иконама се св. Ђорђе представља у војводском оделу, на

коњу, како копљем пробада страшну аждају, а нешто даље стоји једна жена у господском руху. Мада је народ исплео многе легенде око имена св. Ђорђа, он се у стварности и земаљском животу није борио са аждајом и спасавао царску кћер. Аждаја на икони, симболично представља многобожачку силу, која је небројене хришћанске жртве прождирала. Свети Ђорђе ју је победио и својом мученичком смрћу задао смртни ударац незнабоштву. Десет година после смрти св. Ђорђа, цар Константин је забранио прогоне хришћана, а хришћанска црква је постала званична црква у римској империји. Неки тумаче представу аждаје и као симболичну представу цара Диоклецијана, који је због својих крвавих дела у народу остао упамћен до дана данашњег, под именом: "Проклети цар Дукљанин".

Дан када је бесмртном славом мучеништва овећан свети Ђорђе (Георгије), и када је из земног живота прешао у вечно царство небеско, (23. априла, односно 6. маја), слави се као дан: Свјатаго славнаго великомученика побједоносца и чудотворца Георгија. Овај дан народ зове Ђурђевдан, а јесењи празник (3. новембра по старом, односно 16. новембра по новом календару), назива се Ђурђиц. То је дан када је обновљена његова црква: "Обновљеније храма".

Епархија црногорско-приморска и њена издавачко-информативна установа Светигора, постали су синоним у очувању православља и духовног преображаја српског народа. Издавачка делатност је један од важних стубова у свеколиком садржају Светигоре, у богатој и садржајној продукцији.

Са благословом митрополита Амфилохија, прошле године се појавила запажена књига - Пој душе - зборник духовне поезије српских песника из расејања. Прва књига такве врсте и таквог садржаја у постојању српске дијаспоре.

Иста је изазвала интересовање међу Србима у расејању. Идеја да се објави ова књига настала је

Пој душе позив читаоцима Огледала

ПЕСМОМ ДО НЕБА

За писце духовне поезије из дијаспоре

боравком оца Радомира Никчевића, директора Светигоре, у храму Светог Саве у Паризу, марта прошле године, који је спознао да ствараоци српске дијаспоре имају потребу да се изразе кроз духовну литерарну форму.

У тој вредној књизи нашло се двадесетак песника из Европе и Сједињених америчких држава, што није много, с обзиром на број наших стваралаца у расејању.

Зато је замислио издавача била у самом зачећу да зборник нараста. Тај план предвиђа да се појави допуњено издање.

Због тога издавач Светигора позива књижевне ствараоце из свеколиког расејања да узму учешћа у стварању књизи духовне поезије.

Аутори треба да пошаљу до три песме духовног садржаја, са биографским подацима, адресом, телефоном и е-маил адресу.

Радове слати на е-маил адресу:

pojduse@neb.de а ближе информације могу се добити на телефон - 49-(0)6155-62775.

Позив је отворен до Преображења (средином августа) а планира се да се зборник појави за Октобарски сајам књига у Франкфурту на Мајни и Београду.

Пој душе је позив читаоцима Огледала да се огледају на страницама те вредне и трајне књиге духовног садржаја, упућен е нашим људима у расејању који трагају за собом, вером и језиком.

Лазар Дашкић